

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/240/2020
Identifikačné číslo spisu:	1210225859
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1210225859.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Národná diaľničná spoločnosť a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 45, IČO: 35 919 001, proti žalovanej Groupama Garancia Biztosító Zrt, so sídlom Erzsébet királyné útja 1/C, Budapest 1146, konajúcej prostredníctvom slovenskej organizačnej zložky Groupama Garancia poisťovňa a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom v Bratislave, Miletičova 21, IČO: 47 236 060, zastúpenej JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, konajúcej prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Michala Tokára, o zaplatenie 80.706,50 € s príslušenstvom, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/64/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. apríla 2020 sp. zn. 9 Co 110/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 20. februára 2019, č. k. 17C 64/2011-374 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 80 706,50 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 08.10.2010 až do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.). Žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II.). V predmetnej právnej veci je predmetom konania zaplatenie poistného plnenia, vychádzajúc z nasledovného skutkového stavu:

„(4/) Medzi sporovými stranami skutkový stav sporný nebol. Tento súd ustalať je nasledovne: Dňa 17.04.2009 o 16.01 hodine došlo k dopravnej nehode tak, že vodič nákladného motorového vozidla S., EČV: G. - Z. - zamestnanec obchodnej spoločnosti Renstav Ďurčo s.r.o. so sídlom Topoľčianska 29, Bratislava jazdiaci po diaľnici D-2, km 56,95 a 57,00 smer Bratislava, zachytil vozidlom 2 ks dopravných značiek s tým, že škoda na dopravnom značení bola odhadnutá na 80 000 €. Vodič nákladného vozidla svojou jazdou porušil zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke ako aj zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a trestný zákon. Dňa 22.09.2009 nahlásil žalobca vznik poistnej udalosti žalovanému, u ktorého mal držiteľ vozidla uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca žiadal za vzniknutú škodu zaplatiť náhradu vo

výške 80 706,50 € po odpočítaní 20 % DPH, ktorá suma pozostáva zo sumy 2 594,20 € za opravu a montáž veľkoplošného statického dopravného značenia a zo sumy 93 444,75 € za opravu a montáž veľkoplošného premenného dopravného značenia typu E NRS 21 a kolkových známk 1,50 €. K žiadosti o vyplatenie poistného plnenia priložil žalobca faktúry. Dňa 17.04.2009 bol spísaný protokol o vade a poruche dopravného značenia, v ktorom sa konštatuje mechanické poškodenie - strhnutím hydraulickou rukou dvoch dopravných značiek - jednej statickej a druhej premennej typu E. NRS 21. Ohliadky sa zúčastnili pracovníci NDS, a.s. ako aj pracovníci obchodnej spoločnosti ELTODO a.s. Obchodná spoločnosť ELTODO EG a.s. - odštepny závod Slovensko následne dňa 03.06.2009 vypracovala cenovú ponuku č. 7/09....."

Po právnej stránke súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 9 ods. 1, 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), a § 8 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách a podľa ktorého odprávané značky a zariadenia sú súčasťou cestných komunikácií, poukázal ďalej na nález Ústavného súdu ČR z 19. marca 2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07 a nato, že na prejednávanej vec je potrebné vo vzťahu k výške poistného plnenia aplikovať právny režim citovaného zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, z ktorého vyplýva povinnosť škodcu uhradiť správcovi náklady spojené s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k právnomu záveru:

„(17/) Poistený žalovaného svojim konaním porušil právnu povinnosť, v dôsledku čoho došlo na strane žalobcu ako poškodeného ku škode. Žalovaný ako poisťovateľ je podľa § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov povinný poškodenému škodu nahradiť. Skutočná škoda predstavuje majetkovú ujmu, o ktorú sa majetok poškodeného v dôsledku porušenia povinností škodcu zmenšil a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutne potrebné na uvedenie veci do predošlého (pôvodného) stavu. Majetok žalobcu sa zmenšil práve vo výške, ktorú bol žalobca povinný uhradiť tretím subjektom v dôsledku odstraňovania vzniknutej škody. Súd má za to, že žalobca predložil doklady, ktoré dostatočne preukazujú oprávnenosť výšky uplatnenej náhrady škody.

(18/) Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. O výške úrokov z omeškania rozhodol súd podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR 87/1995 Z. z."

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 23. apríla 2020 sp. zn. 9Co/110/2019 na odvolanie žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie vyvodil správne právne závery, keď dospel k záveru, že poistený u žalovanej svojim konaním porušil právnu povinnosť, v dôsledku čoho došlo na strane žalobkyne ako poškodenej ku škode a tú jej žalovaná ako poisťovateľ je povinná nahradiť (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.). Skutočná škoda pritom predstavuje majetkovú ujmu, o ktorú sa majetok poškodeného v dôsledku porušenia povinností škodcu zmenšil a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutne potrebné na uvedenie veci do predošlého (pôvodného) stavu. Majetok žalobkyne sa zmenšil práve vo výške, ktorú bola žalobkyňa povinná uhradiť tretím subjektom v dôsledku odstraňovania vzniknutej škody. Súd prvej inštancie svoje prijaté právne závery aj podrobne a presne a jasne vysvetlil. Na doplnenie vo vzťahu k podstatným odvolacím námietkam odvolací súd, okrem iného, uviedol:

Žalovaná namietala, že napadnutý rozsudok neodôvodnil, prečo súd poškodenie premenlivej informačnej dopravnej značky považoval za také poškodenie, ktoré by predstavovalo závalu v zjazdnosti predmetnej pozemnej komunikácie (čo je podmienkou možnej aplikácie § 9 ods. 5 Zákona č. 135/1961 Zb.), pričom po dobu 5 mesiacov neprišlo v dôsledku chýbajúcej dopravnej značky k obmedzeniu premávky, a teda ani k „závade v zjazdnosti" predmetnej pozemnej komunikácie.

„(10.1.) Odvolací súd považuje uvedené námietky žalovaného za nedôvodné. V zmysle citovaného ustanovenia § 8 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., dopravné značky (bez ohľadu, na ich označenie) a

zariadenia sú súčasťou cestných komunikácií. Nakoľko je dopravné značenie v zmysle tohto ustanovenia vyhlášky, súčasťou cestnej komunikácie, jej poškodením došlo zároveň k poškodeniu cestnej komunikácie - diaľnice. Vyhláška v § 12 ods. 2 následne vymedzuje čo sa rozumie závadou v zjazdnosti diaľnic, ciest a miestnych komunikácií. Závadami sú také zmeny v zjazdnosti týchto komunikácií spôsobené vonkajšími vplyvmi, ktoré nemôže vodič predvídať ani pri jazde prispôbenej stavebnému stavu komunikácie, poveternostným podmienkam, vlastnostiam vozidla a nákladu, vlastným schopnostiam a iným zjavným okolnostiam. Ďalej vyhláška demonštratívne vymenúva čo sú závadami v zjazdnosti. Podľa § 12 ods. 2 písm. a) sú závadami v zjazdnosti diaľnic aj poškodené dopravné značky a iné prekážky, ak sa na ne predpísaným spôsobom neupozorňuje. Podľa písm. b) toho istého ustanovenia sú závadami v zjazdnosti znečistenie vozovky, poškodenie vozovky a iné závady spôsobené užívateľmi komunikácii alebo prevádzkovateľmi činností v okolí diaľnic. Vzhľadom na uvedené poškodenie premenlivej informačnú dopravnej značky E NRS 21 je v zmysle cestného zákona závadou v zjazdnosti a žalobca ako správca komunikácie bol povinný túto závalu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 cestného zákona bez prietahov odstrániť. Samotná skutočnosť, že k tomu nedošlo bez prietahov nezabavuje žalovaného ako poisťovateľa je podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosti poškodenému škodu nahradiť."

Žalovaná v odvolaní namietala, že žalobkyňa nešpecifikovala a ani nepreukázala, či sa vo vzťahu k predmetnej dopravnej značke jednalo o zakúpenie novej dopravnej značky alebo o jej výmenu, resp. ak predmetom fakturácie bola oprava, bolo potrebné pre správne zistenie skutkového stavu o výške vymedziť, čo bolo poškodené.

„(11.1). Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania oboznámením za listinnými dôkazmi (cenovej ponuky zo dňa 3.06.2009, objednávky č. 4230/OBJ/3515/2009, faktúry č. 20090798, faktúry č. 1209348036, protokolu o vade a poruche zo dňa 17.04.2009, vyjadrenia znalca Ing. Z., stanoviska obchodnej spoločnosti Značky Praha s.r.o., odovzdávajúceho protokolu, písomného vyjadrenia obchodnej spoločnosti ELTODO SK a.s., zo dňa 12.07.2015) dospel k záveru, že predmetom fakturácie bola oprava poškodenej dopravnej značky tak ako to tvrdil žalobca a nie jej výmena. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu podľa ktorého, bol dňa 17.04.2009 bol spísaný protokol o vade a poruche dopravného značenia, v ktorom sa konštatuje mechanické poškodenie - strhnutím hydraulickou rukou dvoch dopravných značiek - jednej statickej a druhej premennej typu E. NRS 21. Ohliadky sa zúčastnili pracovníci NDS, a.s. ako aj pracovníci obchodnej spoločnosti ELTODO a.s. Obchodná spoločnosť ELTODO EG a.s. - odštepný závod Slovensko následne dňa 03.06.2009 vypracovala cenovú ponuku č. 7/09, podľa ktorej bolo potrebné vykonať nasledovné práce: demontáž značky PDZT E-NRS21 priamo na mieste, prevoz značky do sídla firmy, oprava a montáž značky späť na pôvodné miesto. Celkovo by oprava stála 77.330,- € bez DPH, predpokladané elektroinštalačné práce podľa hodinovej sadzby 1 h/23,90 €, za 10 hodín prác - 1 195 €. Spolu bola cenová ponuka vo výške 78.525,- €. Dňa 15.06.2009 si žalobca objednal objednávkou č. 4230/OBJ/3515/2009 u obchodnej spoločnosti ELTODO EG a.s., na základe cenovej ponuky č. 7/09 vykonanie demontáže, opravy a montáže značky typu E NRS 21 zničenej po dopravnej nehode. Faktúrou č. 1209348036 zo dňa 12.08.2009, ktorá sa stala splatnou dňa 11.09.2009, fakturovala obchodná spoločnosť ELTODO EG a.s. žalobcovi za opravu premennej dopravnej značky typu E NRS 21 sumu 93.444,75 € a za opravu statickej dopravnej značky vystavila obchodná spoločnosť Hakom s.r.o. faktúru na sumu 2.594 €. S časti dôvodná je námietka, žalovaného, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal s tvrdením, samotného ELTODO SK, a.s. v liste z 12.07.2015 (č.l. 289 spisu), kde uviedol, že dopravnou nehodou bola značka demolovaná do neopraviteľného stavu a bola potrebná kompletná demontáž a jej náhrada novou. Odvolací súd zastáva názor, že tento nedostatok nemá vplyv na správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, keď je zrejmé, že súd prvej inštancie na základe vyhodnotenie všetkých dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že došlo k oprave poškodenej značky.

(11.2.) Odvolací súd zastáva názor, že vyjadrenie spoločnosti ELTODO SK, a.s. ako právneho nástupcu ELTODO EG, a.s. Odštepný závod Slovensko v liste z 12.07.2015 je celé protikladné, keď v bode 2. prvá veta spoločnosť uvádza, že: „Oprava premenlivej lamelovej dopravnej značky bola vykonaná na základe Protokolu o vade a poruche, ktorý bol spísaný zástupcami NDS, a.s. a ELTODO EG, a.s. Odštepný závod Slovensko.....". Následne v ďalšej vete je uvedené „Nakoľko lamelová premenná dopravná značka bola dopravnou nehodou demolovaná do neopraviteľného stavu bola nevyhnutná

kompletná demontáž starej značky a jej náhradu novej a jej náhrada novou." Vzhľadom na uvedené podľa odvolacieho súdu nie je možné bez vyhodnotenia ďalších dôkazov vychádzať len z tohto jedného a to rozporuplného vyjadrenia spoločnosti ELTODO SK, a.s., keď z ďalších vykonaných dôkazov (Cenová ponuka č. 7/09 zo dňa 3.06.2009 - č.l. 297 a č.l. 298 spisu; Objednávky č. 4230/OBJ/3515/2009 - č.l.301 spisu; Faktúry č. 1209348036 - č.l. 299 spisu; Stanoviska obchodnej spoločnosti Značky Praha s.r.o. - č.l. 320 a 323 spisu; Protokolu o vade a poruche zo dňa 17.04.2009 - č.l. 300 spisu; Predávací protokol - č.l. 302) je jednoznačné že došlo k demontáži, oprave a montáži poškodennej značky typu E NRS 21a nie jej výmene.

(11.3.) Právne irelevantná je aj námietku žalovaného, že žalobca nepreukázal, čo bolo na dopravnej značke poškodené, t.j. čo bolo potrebné opraviť a čo nie a či takáto oprava nebola nákladnejšia ako obstaranie úplne novej značky v danom čase a mieste. Odvolací súd má zato, že žalobca v konaní listinnými dôkazmi (pozri odsek 11.1. odvolacieho rozsudku) ako aj fotografiami preukázal rozsah poškodenia dvoch dopravných značiek - jednej statickej a druhej premennej typu E. NRS 21 a rovnako preukázal, že odstránenie poškodenia opravou bolo prevedené účelne a smerovalo len k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Rovnako v súlade so súdom prvej inštancie odvolací súd zastáva názor, že nie je možné prenášať povinnosť k úhrade ani časti nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného a nedôvodne ho tak znevýhodňovať voči škodcovi, nemožno teda od poškodeného požadovať, aby on doplácal na nehodu, keď zmyslom a účelom ustanovení priznávajúcich poškodenému právo na náhradu škody je zaistiť, aby mu bola v plnej miere kompenzovaná majetková ujma. Bez ďalšieho neobstoí obrana žalovaného, že žalobca nepreukázal či oprava nebola nákladnejšia ako obstaranie úplne novej značky v danom čase a mieste. Ak žalovaný popieral skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom výšky škody mal v zmysle § 151 ods. 2 C.s.p. uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné a v súlade s čl. 8 C.s.p. aj podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Žalovaný v rámci procesnej obrany založil do spisu Odborné stanovisko č. 183/2012, ktoré malo preukázať skutočnú škodu v súvislosti s poškodením 2 ks značiek. Súd prvej inštancie podrobne vysvetli prečo uvedený dôkaz vyhodnotil ako nepoužiteľný (pozri odsek 15. napadnutého rozsudku, resp. odsek 1.2. odvolacieho rozsudku) s ktorými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno, že by oprava bola nákladnejšia ako obstaranie úplne novej značky v danom čase a mieste. Strana ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov, tak ako je tomu i v danom prípade, keďže obrana žalovaného v rámci prvoinštančného ako aj odvolacieho konania zostala iba v rovine nepodložených tvrdení."

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj námietky, že súd prvej inštancie nijako nezdôvodnil, prečo raz znalecké dokazovanie nariadil a následne od uvedeného upustil.

„(12.1.) V prvom rade odvolací súd poukazuje nato, že samotné nevykonanie navrhovaného dôkazu nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces ak súd mal za to, že je riadne zistený skutkový stav. Je pravdou, že súd prvej inštancie na základe návrhu žalovaného Uznesením zo dňa 19.09.2016, č. k. 17C/64/2011-341 v spojení s uznesením zo dňa 10.10.2017, č. k. 17C/64/2011-349 ustanovil v konaní znalca Ing. Z., zapísaného v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR, ktorého úlohou bolo stanoviť výšku skutočnej škody, ktorá vznikla dňa 17.04.2009 na premennej dopravnej značke s prizmatickými hranolmi typu E-NRS 21. Potom čo znalec vrátil spis bez vypracovaného znaleckého posudku z dôvodu, že nemal k dispozícii dostatočné množstvo podkladov (faktúr, objednávok) o veľkoplošných dopravných značkách obdobných poškodennej značke z dôvodu, že na trhu nebolo možné zistiť žiadne nové relevantné informácie o cenách na vykonanie predmetnej opravy, na stanovenie výšky škody, súd prvej inštancie od vykonanie tohto dôkazu upustil. K nevykonaniu znaleckého dokazovania teda došlo z dôvodu, že znalecký posudok nebolo objektívne možné vypracovať. Súd prvej inštancie potom správne postupoval keď nenariadil ďalšie znalecké dokazovanie, keďže toto nemohlo byť pre vec rozhodujúce a nemohlo smerovať k zisteniu skutkového stavu. Neobstoí ani tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo raz znalecké dokazovanie nariadil a následne od uvedeného upustil, keď upustenie od znaleckého dokazovania súd prvej inštancie riadne odôvodnil (pozri odsek 9 napadnutého rozsudku, resp. odsek 1.2 odvolacieho rozsudku)."

Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštalácie neodôvodnil priznané príslušenstvo pohľadávky spočívajúce v úroku z omeškania, túto námietku považoval odvolací súd za čiastočne dôvodnú, nakoľko priznal úroky z omeškania s poukazom na § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak absentuje dôvod ich priznania od 8.10.2010.

„(13.2.) Omeškanie dlžníka nastáva vtedy, ak dlžník svoj dlh riadne a včas nesplní a neexistujú žiadne relevantné okolnosti, ktoré by bránili jeho splneniu. Nárok na úroky z omeškania pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká bez ohľadu na to, čo omeškanie spôsobilo, pričom úroky z omeškania možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že škodca je povinný škodu nahradiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal. Zo spisu vyplýva, žalobca vyzval právneho predchodcu žalovaného Groupama poisťovňa, a. s. listom zo dňa 24.9.2010, ktorý mu bol doručený dňa 30.9.2010 (č.l. 27 spisu) na úhradu škody v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Keďže nedošlo zo strany právneho predchodcu žalovaného k dobrovoľnému plneniu, dostal sa do omeškania v zmysle vyššie uvedeného výkladu nasledujúcim dňom po uplynutí 7 dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie a to dňom 8.10.2010. Výška úroku bola stanovená v zmysle § 3 Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške 9% p.a. z dlžnej sumy.

(13.3.) Uvedený nedostatok odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti nemôže byť s poukazom na ustanovenie § 390 C.s.p. dôvodom na zrušenie rozsudku, tento nedostatok napravil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. odvolací súd v odvolacom konaní.”

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

3.1. Vádu konania, v dôsledku ktorej jej bolo znemožnené, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalovaná vidí v tom, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie vo vzťahu k zásadným relevantným otázkam. Tvrdí, že súd prvej inštalácie v rámci zisťovania skutkového stavu veci "náležite neodôvodnil, prečo raz znalecké dokazovanie na riešenie potrebnej skutkovej otázky nariadil a následne od neho upustil, keď upustenie od znaleckého dokazovania v napadnutom rozsudku vôbec neodôvodnil." Odvolací súd na rovnakú odvoláciu námietku nedal náležitú odpoveď. V ďalšom namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie a ani odvolacieho súdu vôbec nedalo odpoveď na podstatnú otázku "či prišlo k oprave poškodenej dopravnej značky alebo jej výmene za novú s tým že až na základe ustálenia vyššie uvedeného je možné určiť akým spôsobom je určiteľná výška skutočnej škody. Až z rozhodnutia odvolacieho súdu (ods. 11.2) sa žalovaná dozvedela, že súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že prišlo nie k výmene, ale k oprave poškodenej dopravnej značky.""Rovnako odvolací súd postupoval aj v časti príslušenstva spočívajúceho v úroku z omeškania, keď rozsudok súdu prvej inštalácie v bode 18 vôbec nepredstavuje náležité odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd potom sám rozsudok súdu prvej inštalácie skutkovo odôvodnil, ktorým postupom však odňal žalovanej možnosť toto odôvodnenie (a teda aj rozhodnutie) akýmkoľvek spôsobom namietat, t.j. porušil zásadu dvojínštancnosti konania...."

3.2. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaná vyvodzuje z toho, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 17/2007. Žalovaná v dovolaní dochádza k záveru, že „ názor odvolacieho súdu, že poškodenie informačnej dopravnej značky E NRS 21 je v zmysle cestného zákona závadou v zjazdnosti a žalobca ako správca komunikácie bol povinný túto závadu v zmysle § 9 ods. 1 cestného zákona odstrániť je preto v rozpore s vyššie citovanou judikatúrou Najvyššieho súdu, ktorý právnu otázku výkladu pojmu „závada v zjazdnosti" definoval ako „tak významnú zmenu (zhoršenie) zjazdnosti komunikácie, ktorá je síce odstrániteľná bežnou údržbou, no svojím charakterom sa natolko vymyká stavebnému stavu a dopravnotechnickému stavu pozemnej komunikácie a poveternostným vplyvom, že vodič ani pri obozretnej jazde, rešpektujúcej stav komunikácie či prípadné dôsledky poveternostných vplyvov, nemôže jej výskyt predpokladať a účinne reagovať pri riadení vozidla tak, aby závada

neovplyvnila jeho jazdu a nevznikla tým škoda."

3.3. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vyvodzuje dovolateľka ďalej z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V tejto súvislosti uvádza, "rozhodnutie odvolacieho súdu (v prípade, že judikatúru Najvyššieho súdu vo veciach občianskoprávných o náhrade škody nie je možné na daný prípad z dôvodu aplikácie § 9 ods. 4 Zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) analogicky použiť) záviselo od vyriešenia právnej otázky, a síce, či pri uplatnení nároku podľa § 9 ods. 5 Zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), zaťažuje správcu komunikácie dôkazné bremeno o rozsahu poškodenia komunikácie a účelnosti nákladov vynaložených na jej uvedenie do pôvodného stavu."

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu ho žiadala odmietnuť, resp. zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) preskúmal vec a zistil, že sú splnené procesné podmienky prejednávania veci. Dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

6. Dovolací súd následne pristúpil k skúmaniu otázky, či dovolanie žalovanej je prípustné podľa ustanovení § 419 až 423 CSP.

7. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním" a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr uvážený výklad (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (pravda, ak nejde o prípad uvedený v § 429 ods. 2 CSP). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a

zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je totižto kardinálne správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd na úvod svojich úvah, ktoré ho viedli k záveru, že jeho dovolanie je podľa tohto ustanovenia prípustné, poznamenáva, že z hľadiska prípustnosti dovolania z dôvodu vady konania podľa uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru dospel dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Hoci z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy <. Slovenskej republiky aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, avšak "Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci." (napr. Georgidias v. Grécko z 29.5.1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Annuaire, č. 303-B rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9.12.1994). Inak povedané, odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Súd ale nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Úlohou dovolacieho súdu bolo preskúmať, či

požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade žalovanej dodržané a či sa náležité posúdenie sporu, stranou ktorého bol, odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. K námietke žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

14.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdby oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa adresne, jasne a podrobne vyporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovanej a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

14.2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zřejmé, že sa vyjadril zrozumiteľne a jasne ku všetkým relevantným odvolacím námietkam žalovanej. Podrobne uvádza, prečo súd prvej inštancie správne upustil od vykonania znaleckého dokazovania, nakoľko znalecký posudok nebolo možné objektívne vypracovať (bod 12.1). Pokiaľ žalovaná namietala, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zjavné, či došlo k oprave poškodenej značky alebo jej výmene za novú, rozhodnutie odvolacieho súdu (v bode 11.1., 11.2. a 11.3.) dáva jednoznačnú odpoveď na túto otázku, že došlo k demontáži, oprave a montáži poškodenej značky, pričom súd prvej inštancie rovnako dospel k záveru o jej oprave.

14.3. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zřejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Žalovaná v dovolaní tvrdí v súvislosti s namietanou vadou § 420 písm. f/ CSP, že odvolací súd sám rozsudok súdu prvej inštancie skutkovo odôvodnil v časti príslušenstva - úroku z omeškania, čím

porušil zásadu dvojinstančnosti konania a došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Odňal jej tým právo namietať správnosť (novozaujatého) právneho záveru na inštančne vyššom súde.

15.1. Dovolací súd túto dovoláciu námietku nepovažuje za opodstatnenú. Odvolací súd svojim rozhodnutím práveže učinil zadosť princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, čo jasne a zrozumiteľne vysvetlil (bod 13.1. až bod 13.3.). Uviedol, že súd prvej inštancie správne priznal úroky z omeškania s poukazom na § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, len absentuje dôvod prečo ich priznal odo dňa 8.10.2010, čo aj náležite vysvetlil. Žalovaná v podanom odvolaní nevyjadrila nesúhlas s ich samotným priznaním ani nenamietala doručenie výzvy na zaplatenie, ktorú žalovaná prevzala 30. septembra 2010 s lehotou na plnenie do 7 dní (ako je aj uvedené v žalobe - čl. III.).

15.2. Žalovaná, poznajúc už obsah žaloby, jej prílohy i tomu zodpovedajúci žalobe vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie, mala možnosť už v konaní pred súdom prvej inštancie, neskôr i v podanom odvolaní namietať (spochybníť) tak právny základ, výšku, či začiatok omeškania s plnením uplatneného a neskôr i prisúdeného nároku (čo však neučinila), preto v tomto kontexte dovolací súd nezdieľa názor dovolateľky o porušení dvojinstančnosti konania a jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania v danej veci aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

17. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

18. Dovolací súd uvádza, že dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP súčasne predpokladá, že sa jedná o zásadnú právnu otázku (nie skutkovú), ktorá doposiaľ riešená dovolacím súdom nebola a je pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúcou.

19. V tejto súvislosti žalovaná uvádza že „názor odvolacieho súdu, že poškodenie informačnej dopravnej značky E NRS 21 je v zmysle cestného zákona závadou v zjazdnosti a žalobca ako správca komunikácie bol povinný túto závadu v zmysle § 9 ods. 1 cestného zákona odstrániť je preto v rozpore s vyššie citovanou judikatúrou Najvyššieho súdu, ktorý právnu otázku výkladu pojmu „závada v zjazdnosti“ definoval ako „tak významnú zmenu (zhoršenie) zjazdnosti komunikácie, ktorá je síce odstrániteľná bežnou údržbou, no svojím charakterom sa natoľko vymyká stavebnému stavu a dopravno-technickému stavu pozemnej komunikácie a poveternostným vplyvom, že vodič ani pri obozretnej jazde, rešpektujúcej stav komunikácie či prípadné dôsledky poveternostných vplyvov, nemôže jej výskyt predpokladať a účinne reagovať pri riadení vozidla tak, aby závada neovplyvnila jeho jazdu a nevznikla tým škoda.“

19.1. Z odôvodnenia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie vyplýva, že súd zásadnú právnu otázku vyriešil tak, že predmetom konania je zaplatenie poistného plnenia žalobkyni, ktorá ako správkyňa komunikácie bola povinná v zmysle § 9 ods. 1 a 5 cestného zákona odstrániť závadu v zjazdnosti diaľnice - poškodené informačné dopravné značky, čím jej vznikla škoda a na jej úhradu bola povinná žalovaná ako poisťovateľ podľa § 15 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Žalovanou uvádzaná otázka výkladu pojmu „závada v zjazdnosti“ v kontexte poškodenia dopravnej značky a ujmy vzniknutej správcovi komunikácie (žalobkyni) jej opravou, nie je vo veci rozhodujúca (opodstatnená). Touto sa odvolací súd zaoberal nadbytočne reagujúc na dovoláciu námietku žalovanej. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, ako podstatný záver, že správca komunikácie je oprávneným subjektom na odstránenie a

opravu každej poškodenej značky, a ako poškodenému subjektu mu prináleží náhrada, ktorá mu v dôsledku tohto úkonu vznikla. Pritom odvolací súd vychádzal z toho, že dopravné značenie je súčasťou cestnej komunikácie. Inak povedané, pri poškodení diaľnice, ktoré nemusí spôsobiť závalu v zjazdosti, je povinný ten, kto poškodenie spôsobil, uhradiť správcovi komunikácie náklady spojené s odstránením poškodenia a s uvedením komunikácie do pôvodného stavu. Na úhradu nákladov je povinný za poisteného, ktorý svojím konaním porušil právnu povinnosť, poisťovateľ (žalovaná). Ako ďalšiu zásadnú právnu otázku súd riešil už len opodstatnenosť uplatnenej výšky náhrady škody.

20. K druhej vymedzenej otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu podľa žalovanej ešte nebola vyriešená uvádza, "rozhodnutie odvolacieho súdu (v prípade, že judikatúra Najvyššieho súdu vo veciach občianskoprávných o náhrade škody nie je možné na daný prípad z dôvodu aplikácie § 9 ods. 4 Zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) analogicky použiť) záviselo od vyriešenia právnej otázky, a síce, či pri uplatnení nároku podľa § 9 ods. 5 Zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), zaťažuje správcu komunikácie dôkazné bremeno o rozsahu poškodenia komunikácie a účelnosti nákladov vynaložených na jej uvedenie do pôvodného stavu." dovolací súd uvádza, že dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že sa jedná o zásadnú právnu otázku (nie skutkovú), ktorá doposiaľ riešená dovolacím súdom nebola a je pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúcou.

20.1. V danom prípade nastolená otázka nespĺňa uvedené kritéria, lebo v zhode s odpoveďou dovolateľky na túto otázku, žalobkyňa v spore preukazovala rozsah vzniknutého poškodenia i náklady na uvedenie cestnej komunikácie (diaľnice) do pôvodného stavu dôkaznými prostriedkami, z ktorých súdy pri rozhodovaní vychádzali. Nastolená právna otázka nebola spôsobilá (rozhodujúca) zvrátiť rozhodnutie odvolacieho súdu. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Dovolací súd ďalej podotýka, že je viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižších inštancií (§ 442 CSP). Súdy mali po vykonanom dokazovaní za to, že predmetom konania je uplatnenie si poisťného a žalobkyňa predložila doklady dostačujúce na preukázanie oprávnenosti výšky náhrady škody, naopak žalovaná v tejto súvislosti neunesla dôkazné bremeno, že oprava bola nákladnejšia ako obstaranie novej dopravnej značky. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení vykonaných súdmi nižších inštancií, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, a ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Správnosť skutkových zistení súdov, či výsledok hodnotenia dôkazov je z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, otázkou irelevantnou.

21. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 9 Cdo 8/2020).

22. Z týchto dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k vymedzeným právnym otázkam namietajúcim nesprávne právne posúdenie (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b) CSP) bolo dovolanie odmietnuté v súlade s ustanovením § 447 písm. f) CSP z dôvodu, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť žalovaná (§ 256 ods. 1 CSP), žalobkyni žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.